

Kedves Imre,

sajnos, családi okok miatt - amik szerencsére rendeződtek azóta /a kis menyen megbetegedett/ - el kellett sietnem tőletek, de ~~amint~~ jó lett volna egy kis beszélgetés. Rád is csak néhány pillantást vetettem, Kakuk Tamással csak kezet foghattam /nézem a névsorotokat: tudjátok egyáltalán, milyen jó nevek van? Kakuk, Papp, Samu, Sáray Szabó, Monostori, ^{Madmeth} de talán majd adódik egy meghittebb alkalom is, Cs.Varga Istvánnal megérsítve.

Kültag vagyok, nem tudok tehát érvényes véleményt alkotni néhány órák ottlét után, de amit élőbeszédben hallottam, azt mályen megértettem, s azt hiszem, Ti nagyon fontos pozícióban vagytok. Igenis, van olyan, hogy egy maroknyi tiszta, elhatározott és szellemi csoport ör-lelkévé lesz, ~~az~~ ^a rejtett - mindig rejtőző, de mindenütt ott rejléi - lokális szellemnek ^{elő}élőhívójává, ~~szellem~~ kiprovokálójává. Igenis, nagy öröm - megtapasztaltam a megtapasztalon - az irodalomban eleven, tiszta szót adni azoknak, akik ugyan vágnak rá, de elszektak tőle, s begubóznak a falaik közé, fogyasztva és emésztve, meg örlődve. Az irodalom csakis a nehézségekkel konfrontálva tud guggból, nagyképdű szó-csavarintásokból, ~~valami~~ kifordított és lemosó, és unalmas belvilágokból igazi szellemi ~~sz~~étekké válni. Én hiszek ebben, és sem az elszigeteltség érzés, sem a magányérzés /e kettő nem ugyanaz/, sem az értetlenség nem tud lebeszélni ~~ezt~~ ^{ezt}. Ezen a földön nincs szellemileg passzív, csak szellemileg megszólítatlan föld, vidék, vagy terület. Tatabánya honokja és embere ugyanazokból is anyagokból állt össze élővé, mint Budapesté vagy Párizsá. Az volna a végzetes tévedés, ha Tatabányát akárki Budapestté vagy Párizsá akarná tenni: Tatabányának Tatabányává kell lennie, de ragyogó Tatabányává. Van rá kétszáz év; nem elég?

Ezzel egyidejű és nem kevésbé fontos kérdés: a minőség. Persze, a ~~mi~~ jó mű nálatok is jó, és nem is lehet mást kívánni, mint egyre jobbat. Ezt meg kell követelnetek Tatabányától is, és minden szellemi növekedés

csakis az állhatatos komolyság és az elszánt, de nem kegyetlen szigorúság gyümölcse lehet. Szelidség és erő, odaszás és türelem, ez és csakis ez visz előre és fölfelé. Olyannak látlek Titeket, mint az "erőművészt", aki jobbról is, balról is húzza egymás felé azt a ^{hát} rugós tornaszert, hogy összezseđerintse őket: az egyik helyi erőt, a másik az egyetemes minőséget feszíti, provokálja, mondítja.

Itt az ideje ~~szelidségük~~ ^a tiszta beszédnek. Mindig ideje van ennek, ma azonban különösen. Aki ma a szellemet öresztgeti, az ezt a népet, ezt a számunkra egyetlen nemzetet élteti és serkenti a jövőjére. Bármí baja van, léha, üres, nyomorult, dadogó, elhízott, fogyaszt, az anyja mindenit, fogyaszt, és nem táplálkozik, eszik, étkezik, bármí baja van, a miénk, nekünk adatott "Érzésre a testvérünk", és inkább ábelei legyünk, mint a Káinjai. De csak tíz forrásból szabad öt itatni alkoholes álmai közepette, és ízes kenyérről ^{velem} akárhogy visszabőfögi, kihányja; csak sír utána! Nem szabad hinnünk a rossz tapasztalatainknak. A rossz tapasztalat mindig a halál, a hit a jövőben meg a föltámadás.

Titok az ember. Beláthatatlan mélységei vannak, még annak a kócos, ^{velles,} részeg cigánynak is, aki tegnapelőtt úgy feküdt az utamban, mint egy dohos gerenda. De éssen kell lennünk: vezetetni nem hagyom magam máséól, csakis a belátásomból; megszenvedtem érte. Külön köszönet Nektek azért hogy azt a két csodálatos, szinte fénylő bőrű ^{szepelen} s tragikus ^{szepelen} embert megismerhettem, a Holló Andrást meg a testvérét. Akkor fölkiátójelek voltak ^{ott} közöttünk, hogy még most is hallom ~~szelidségük~~ őket, pedig alig auttogtak valamit.

Külön külön Mindötöknek szeretettel kívánok ~~szelidségük~~ ~~szelidségük~~ békés, eredményes új évet

985. dec. 30.

Vasadietés

Mi.: talán kine prédikáló-jelgőn ez a levél, de el kellett mondanom, ami nyomat a szívemet!